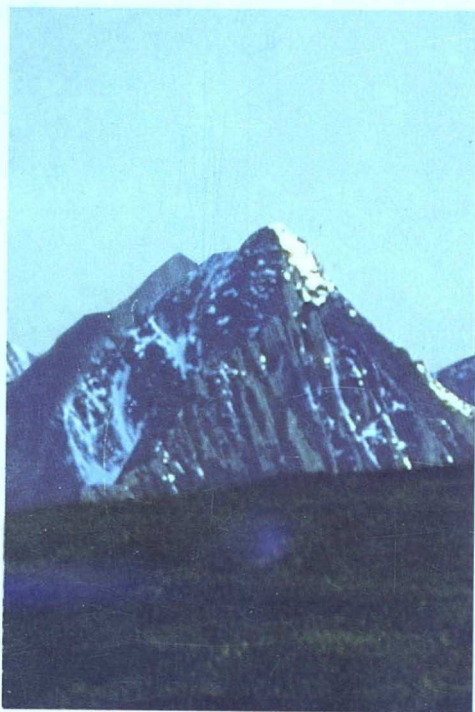

Г 2005

767

Нуар ӘКИМХАНОВ

АҮҒАҮМӘС

Мінуар ӘКІМХАНОВ

АҰҒАҰМАС

Өлеңдер

“Елорда”
Астана - 2004

ББК 84 Қаз 7-5

Ә 47

ҚАЗАҚСТАН РЕСПУБЛИКАСЫ АҚПАРАТ МИНИСТРЛІГІНІҢ
БАҒДАРЛАМАСЫ БОЙЫНША ШЫҒАРЫЛДЫ

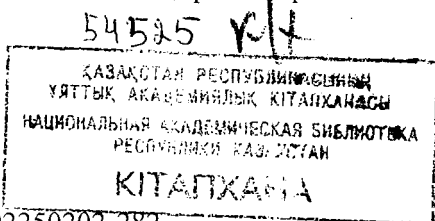
Әкімханов М.

Ә 47 **Айғайтас. Олеңдер.** — Астана:
Елорда, 2004. — 80 бет.

ISBN 9965-06-339-7

Ақын Мінуар Әкімхановтың оқырман назарына ұсынылып отырған “Айғайтас” атты жаңа жыр жинағына табиғаттың тамаша көркі, ел мен жердің ежелгі тарихы және адам жанының сәулелі сәттері жайлы жазылған бір топ өлеңдері топтастырылды.

Кітап көпшілік оқырманға арналған.

Ә 4702250202-282
450(05)-04

ББК 84 Қаз 7-5

ISBN 9965-06-339-7

© Әкімханов М., 2004

© “Елорда”, 2004

*Бұл жыр-жиснағымды
әкем Әкімхан мен анам Ұлманның рухтарына
арнаймын.*

АВТОР

НАРЫНҚОЛ НАҚЫШТАРЫ

НАРЫНҚОЛ

Жолаушым, қалар ма екен, мүлде сенбей,
Бар десем, ажарлы аймақ бізде сендей.
Басына қар жамылған тау шындары,
Тұр әне, құлаштарын күнге сермей.

Бір тауы бір тауымен жалғасып ап,
Жатады керуендей алға шұбап.
Жазуға жартастағы көз тоқтатып,
Сырларын көңілге түй, ал да сұрап.

Күн көзі нұр төксе де бұлттан шығып,
Бітпейді тау ақ қардан тіпті аршылып.
Қас батырдай сайланған Хантәңірі,
Аймақты күзетіп тұр тік шаншылып.

Ақ ұлпа қар бүркеген басын кілен,
Демеймін тауларының жасын білем.

Ауылдың айнамасы қалың тоғай,
Жаз шықса жамылады жасыл кілем.

Жас жүрек, арман қуып, ұшқан түлеп,
Сапарға осы ауылдан ұштым түлеп.
Құз таудан құлап аққан Байынқолым,
Текеске жатыр әне тұмсық тіреп.

БАЙЫНҚОЛ

Хантәңірдің баурайында паң жатқан,
Қос бүйірін қайың, терек, тал жапқан.
Байынқолдай өр өзеннің арнасын,
Толтырып тұр құйған бұлақ жан-жақтан.

Дегендей бір әуеніме салшы елтіп,
Жатады ылғи бұйра толқын ән шертіп.
Байынқолдың көркемдігін сөз етсем,
Дерсің досым сол маңайға баршы ертіп.

Десе де жұрт толқынында жоқ айбын,
Кешіп өтер, өткел бар ма оңай тым?
Құзар таудан құлап аққан Байынқол,
Қан тамыры секілді бір тоғайдың.

Сөзден сурет сала алмаймын оған сай,
Тау мүлгиді түнгі аспаннан жоғалса Ай!
Тұла бойын тұнық бұлақ суарған,
Көркемдіктің көзі дерсің “Шоғансай!”

Десем дағы тау мен тасқа үнілші,
Көркемдікке көзің тиер, түкірші.
Тыныштықтың күзетшісі сияқты,
Дөнестігі анау тұрған “Үкірші”.

Қолдан салған мұнарадай нелер шың,
Бар осында, о, табиғат шеберсің!
Алыссынбай Байынқолға бар досым,
Көркемдікті көргің келсе, егер шын.

ТАЛ ТҮСТЕГІ ТАЙТАЛАС

(Баллада)

Ертерек таппақ болып жемтік ас бір,
Бүкендеп тауға қарай желді қасқыр.
Баршадан өзін өктем сезінеді,
Андамай қақпан құрған жерді басқыр.
Бір олжа кез келуге тиісті деп,
Тұрмады шыбын жанға тыныс тілеп.
От шашып жанарынан жалаң қағып,
Келеді ой мен қырды тіміскілеп.
Аймақты алмақ үшін дара “зерттеп”,
Жан-жағын биік қырдан қарады ептеп.
Көрді де қалың қойды анадайдан,
Жатты ол топ ағашты паналап кеп.
Маңайды тінті қарап қос шырағы,
Отырды сақтық сақтап көп шыдады.

Қойшыны көрмеген соң мал иетінен,
“Күн ыстық, ұйықтады-ау”, — деп топшылады.
Тезірск тойдырмаққа аш құрсақты,
Тал түсте қалың қойға қасқыр шапты.
Үніне құлақ тұнған мынау сарын,
Қойшыға елстетті тас бұршақты.
Момын мал жау тигендей аса көп кеп,
Үрікті бірін-бірі баса көктеп.
Тұрсын ба, қойшы қарап, айқай салып,
Тас атып, қарсылығын жасады ештеп.
Керемет кекке оранып, күшін жанып,
Кірісті қалың топқа құшырланып.
Атылып көз ілеспес жылдамдықпен,
Тастады ски-үш қойдың ішін жарып.
Кез қылып шыққан мынау жауын шектен,
Көргендей болды қойшы тауын шөккен.
Бұл тұста үйде қалған келіншегі,
Естіді жігіт үнін талып жеткен.
Келіншек көзін қойға қалт жіберіп,
Жөнелді атқа мініп қатты желіп.
Ақ төс ит бірге шапқан анадайдан,
Қасқырды көре сала қапты келіп.
Аңғармай, жеткенін бұл “жауын” қайдан,
Басталды көкжал үшін дауыл “майдан”.
Айқасып Ақ төс итпен айдалада,
Көз жазып қала берді қалың қойдан.

Тұрмады қойшы да енді шыдап тіптен,
Көкжалды ұрып қалды құлақ түптен.
Алайда Ақ төс итін қан қақсатты,
Ақталмай бар үміті бірақ күткен.
Аққанда аяғынан қып-қызыл қан,
Көрді олар иттің жайын күрт бұзылған.
Жігітке ұстатты арқан келіншек кеп,
“Қасқырға тасташы”, — деп мықтысынған.
Босатып тамағына батқан тісті,
Ақ төсті арлан енді жақтан қысты.
Жығып сап қарсыласын қашпақ сәтте,
Сақ етіп, мойнына арқан түсті...
Сәл ғана кетсе болды алқым босап,
Қасқыр да қалатындай қастық жасап.
Осыны сезген жігіт атқа мініп,
Сүйреді ары-бері тақымға сап.
...Осындай жайларды айтсам тізіп құрбы,
Дей көрме әңгіме емес, қызық құнды.
Ежелден елге мәлім азулы жау,
Бұғып кеп тыныштықты бұзып тұрды.
Кезі жоқ көкжалдардың құтырмаған,
(Бірақ та алдырмадым құтымды оған)
Тал түсте жасағанмен елге жаулық,
Ерлердің тұзағынан құтылмаған.

БАСЫҢА БІР КИМЕШЕК КИГІЗБЕДІМ*(Анам Ұлманға)*

Өтпеді көз алдында құлын жылым,
Аузыңнан естімеді ұлың жылы үн.
Сен жоқсың, асыл анам болғандай бір,
Жанымның жапырағы жұлым-жұлым.
Қызықты, киындықты шектім бірдей,
Сен жайлы жүрекке жыр ектім гүлдей.
“Апа” деп арсалаңдап алдан шығар,
Барын да немереңнің кеттің білмей.
Қайғыға көрмесем де әлі сынып,
Қоймадым сағынышты әрі сырып.
Алдында тұрмады ғой асыл анам,
Келінің өз қолынан дәм ұсынып.
Ұлыңның “ана” деген даусы бар да,
Өлені өзек жарған таусылар ма?
Елжіреп сені еске алам құрдасымның,
Шешесі құлынын кеп қаусырарда.
Өзіңді далада ойлап, үйде іздедім,
Көңілден көк толқынды жырды үзбедім.
Алғашқы жалақыма алып келіп,
Басына бір кимешек кигізбедім.
Перзенттік қарызымды өтемедім,
(Сағыныш оты қашан өртемедің?)
Ауылына нағашымның сенсіз бардым,
“Демеді. — маған епкім, — ботен едің”.
“Жнеп” — деп. — аймалады анам бас сап.

Көтерді төбәсінә атам да асқак.
“Бұл қалған бір түяк деп қызымыздан,
Бәрі де күбірлейді амандасса-ақ!
Қаншама қанат қағып жыл өткенмен.
Атыңды шығармадым жүректен мен.
Қайғының кара бұлтын жамылмадым.
Сар желі сағыныштың жүдеткенмен.
Сапарлап, сан белесті өттім басып,
Шаттандым, шалқып сөйлеп, көрдім тасып.
Сондай да ашық сезім ойға оралса,
Қалды рас, құсқан шайдай көңілім жасып.
Өзіңсің өмірдегі шын ардақтым.
Қайғыға қайыспаймын шыдамды-ақпын!
Кеудеме жүрегіннен жүрек бөлдің,
Қалайша сені есімнен шығармақпын?!

ӘКЕ РУХЫНА ТАҒЗЫМ

Дей көрмеңіз мүрдеме ұлым жай келді.
Бұл жүрегім өзінді іздеп қайғы емді.
Сен жатырсың баурайында Сарыжаздың,
Көз күлімдеп, көрісер күн қайда енді?

Демесе де кеуденді уайым кемірсін,
Өз басынан өтпеген жан не білсін?
Көлеңкең де көрінбейді көзге снді,
Сенеіз мені тосар алдан не бір сын.

Қаздар қайтты түстік жаққа тыраулап,
Тау балағы қалыпты әне, қыраулап.
Қабіріннің басына кеп жас төктім,
Сезіп соны түстің бе, әке, бір аунап?!

Басына бір алған жандай бұлт үйіп,
Саған ғана өкпелеуші ем бүртиып.
Өзің жоқсың өрт сөндірген адамдай,
Өгсей шешем қас-қабағын тұр түйіп.

Қараша үйден шыға қалсаң қалбаңдап,
Жолыққандай болушы еді арман-бақ!
Өзің жоқта өмір-дария тартылып,
Қалғандай бір менің кемем қайрандап.

Шықса алдыңнан қалт-құлт басып шөберен,
Сүйемін деп сен түйеше шөгер ең!
Мұның бәрі енді арман ғой қайтейін,
Сағынышымның болса дағы шегі өлең.

Көз жұмсаң да іздеп жоқтар кісімің,
Жырмен айттым мұны ұрпағың түсінсін.
Көктегі айдай жарқыраған атыңды,
Ақын-қиял жерге қалай түсірсін?!

ҚАРАСАЗ

Қызылбұлақ, Қаратұмсық, Жағасаз.
Жер емес бұл, бағамдайтын бағасы аз.
Елшенбүйрек аңғарына бет бұрсаң,
Қарсы алдыңнан шыға келер Қарасаз.

Хантәңірдей аппақ қарлы, күз белдің.
Бауырындағы мекені бұл ізгі елдің.
Өлеңінің өрнегі бар Мұқанның,
Айдынында анау жатқан Түзкөлдің.

Жолбарыстай жатқан үнсіз жонданып,
Айғайтасқа тіреледі жол барып.
Осы жолдың үстінде тұр Қарасаз,
Мұқағали шыққан кеше топ жарып.

Таусылмасын Қарасазды жырлар күн.
Ұсынбаса, ұсынбасын жүлде әркім.
Кешір достым, қиялымда ұлы ақын,
Қарасудан балық аулап жүр, бәлкім.

Қарасудын орындық қып қой тасын.
Балығының ұрттап қойып сорпасын.
Қайран Мұқаң шертуші еді әңгіме,
Жыр-әзілге толтырып бір ортасын.

Тыңдай қалсаң қос тізенді сен бүгіп,
Ақын тілі жіберетін сөзді үгіп...
Содан шығар, Қарасазға қастерлі.
Отыр бүгін бүкіл қазақ қоз тігіп.

САРЫЖАЗ

Тартатындай белгісіз бір күш-ағын,
Еске түссең саған қарай ұшамын.
Топырағыннан тұрақ тапқан әкеме,
Анасы боп, ашқан сенсің құшағын.

Маған таныс адам түгіл құсың да,
Жанға жайлы жазың түгіл қысың да.
Өрнек салған кілемге ұқсап, көз тартып,
Лабасы тауы да тұр тұсында.

Өзінде өскен болса дәйім жұрт аман,
Топырағынды басар талай бұл табан.
Қым-қуыт ой қуып кейде болдырсам,
Саған барып жарқылдаған жыр табам.

Бар маңайын өр даңқымен нұрға орап,
Қарсы алдында Райымбек* тұр қарап.
Батырына басын иген жолаушы,
Аттанады кеудесіне гүл қадап.

Өзінде алғаш отау тіктім, от жактым,
Жетекке ермей, тірлік еттім, жол таптым.
Ой-қырынды алшаң басып қыдырған,
Маған қымбат сол шақ тым!

Көкірегіме сәуле құйған қастерлі,
Ауылымсың, ұмыта алман әсте енді.
Бұл сөзімнің ақиқаты айнымас,
Жырым деп біл, бас белгі!

*Райымбек батырдың ескерткіші.

ЖЕРДЕГІДЕН ЖЕРІДІҢ (Р-ға)

Басынғаның сол шығар, ішіп кепсін,
Өрлі-қырлы сөйледің ісіп-кептің.
Жердегінің бәрінен жерідің сен,
Келіп жүр ме ойға анау ұшып кеткің?

Сөз ұқпас кісі деме, тегі неткен?!
Куәмін қылығыңа шегі жеткен.
Дандайсып дастарқанды тепсідің сен,
Жандай-ақ әлдекімге кегі кеткен.

Қалыпсың қарау ойға қатты уланып,
Беталды тіл безедің қатуланып.
Кеуденің түбіндегі жылысқа ойды,
Сол күні соқыр емен, қалдым танып.

Болмапсың мақтанудан тіпті арылып,
(Оныңа отырғам жоқ түк тарынып.)
Сөзіңе қарағанда қардай жауған,
Қалыпты саған талай жұрт табынып.

Сай келер адам таппай ақылыңа,
Жүрсің бе, толмай ешкім тақымыңа?
Аузыңа түспеді ешбір елеулі адам,
Болғандай дүние түгел тақыр мына.

Жұртымды игі ісіммен сүйсіндірем,
Демедің, туған жерге нұр сіндірем.
Ал менің ойымша осы мансабы зор,
Інінді арқа тұтып жүрсің білем.

Сен білсең арнап жазған жырды ұғына,
Жығыла бермес жансың жұрт ығына.
Ағайындас екеудің бір мансабы,
Жетеді қай қазақтың жыртығына?!

ЕСІМДЕ

(Оралбек Шамырхановқа)

Қайдасың қаламы ұшқыр, Орал ақын?
Кездесе күліп тұрып қол алатын.
Бас қосып отырғанда өзің айтқан,
Ой-санам әзілге әсем оранатын.

Келсеңші ортамызға, Орал ақын,
Жан едің ақылшы аға бола алатын.
Газеттен оқығанда жырларыңды,
Қалғыған кей сезімдер оянатын.

Есімде, бәрі есімде өткендерің,
Жылысы, суығы да өпкен желдің.
Ағысы жұмсақ өзен секілденіп,
Өкшелес онерпазға өткел бердің.

Уақыт өгін жатыр тізгін бермей,
Мен жүрмін сағынышты үзгim келмей.
Бiле алмай оңашада опынамын,
“Ойында кеттi арман” — деп сiздiң нендей?

Қалайша көңiл сырын қалам бүгiп,
Отырмын кештеу сенiң бағанды ұғып.
Өкiнбен, өткендерге, аға бiрақ,
Қалғандай ақындығың маған жұғып.

Көз көрген қалпыңменен қиялға енсең,
(Бәйгеде деймiн озып қуан келсем.)
Бастаған осы iсiмде опынбас ем,
Биiктен өзiң күткен қылаң берсем.

ӨМІРГЕ БЕРГЕНІМ АЗ

Қиялмен арман қуып көкке өрледiм,
Десем де осы жолда көп терледiм.
Жарыста жүйрiктерден оза шауып,
Бәйгенi қанжығаға бөктерледiм.

Алысып ағайынмен бақ сынасып,
Жүргем жоқ, жан-жарасын қатты қасып.
Iсiме өткен-кеткен көз жүгiртсем,
Жұмысым бiр басымнан жатсын асып.

Жан емен, бiреулерден мiндетi кем,
Сыр айтып, көңiлiмнен кiр кетiрем.

Өмірге бергенім аз, алғаным көп,
Демеймін жоқты тауып індетіп ем.

Жетпей жүр кеуде керген күндерге өрем,
Себебі көп асулар түр көлденең.
Қонбаса қолыма кеп бақыт құсы,
Ол менің өз сорым ғой, кімнен көрем?!

* * *

Жылмаң қағып жалған бедел тапқалы,
Көп шықпадым топ алдына алқалы.
Көңілімде арман аз ба алайда,
Келем әлі кеңге салып арқаны.

Болдым демен, ашық қолды, жомарт жан.
Тапқанымнан қымбатым көп жоғалтқан.
Бірақ мені құлата алмай қорланды,
Кей дұшпаным жасырынып оқ атқан.

ТОЛҚЫН

Қарайды жақын келген жан аңырап,
Жатады асау толқын жағаны ұрып.
Тартынбай аралассаң егер оған,
Кетеді ортасына ала жұлып.

Толқынның, көк теңіздің бетін жапқан,
Жүректей жүрісі бар дүрсіл қаққан.

Көзіңе көрінеді күміс шашақ,
Үлпілдеп үкісіндей қыздың таққан.

Жайланып жалғыз сәтке жаны тынбай,
Ақынның асқақтайды шабытындай.
Жамырап жартасты ұрған асау толқын,
Жатқандай қарсыластан әлі ұтылмай.

ЖАҢБЫР

Нәр татпай көптен бері сусаған қыр,
Құлпырар кең кеудесін жуса жаңбыр.
Әп-сәтте аспан жүзін тұмшалап ап,
Төнді кеп төбесінен бұлт саған бір.

Құзтаудан жаңбыр төкті асып құлап,
Табиғат кешті бір сәт жасып, жылап.
...Тек қана өр мінезбен өршеленіп,
Лепірді таудан төмен тасып бұлақ...

ШЫНДЫҚ ОСЫ

(Шәкен Күмісбаевқа)

Көркем де болған шығар мүмкін тұлғаң,
Құрдасым, бір жыл, бір ай, бір күн туған.
Біздерге арманға ұксап алыс қалды-ау,
Жастық шақ, жаркылдаған гүлге ұмтылған.

Алпысқа кездік рас, мен де, сен де.
Шындық осы, сенсең де, сенбесең де.
Қылмындап қырындама қыздарға енді,
Жетпейді қанша құлаш сермесең де?!

Десек те әлі тыңбыз, сапта біз бар,
Кел демес, кездесуге баққа қыздар.
Қу ішің сірә сезіп жүрген шығар,
Күтерін алда қарттық аппақ ызғар.

Көбейіп сағынышы жанға жаздың,
Өтпейтін кезі келді жарға наздың.
Әйтеуір, шүкір дейміз іштей ғана,
Бетіне шимай салдық сан қағаздың.

Алыстап албырт шақтың ізгі үндері,
Ап-айқын егделіктің тізгіндері.
Сырқырап екі тізең шөге қалсаң,
Кеуденнен еспек енді күздің желі.

Жүргенде жақын түгіл, жат бағалап,
Әсерлі әңгіме жаз, жатпа қарап.
Кездесер бота тірсек, бозбала шақ,
Арынды Ақсуынды қайт жағалап!

БҮЛАК СУЫН КЕШТІМ ДЕ

Қырда туып, тау сағалап өстім де,
Бұлақ суын жалаң аяқ кештім де.
Жапондардың даяшысы секілді,
Қол қусырып, иліккем жоқ ешкімге.

Содан болар, жақпай жүрмін көп елге,
Енді құрық салған жанға көнем бе?!
Алған беттен қайтпасыма сенемін,
Алмас қылыш ойнап тұрсын төбемде.

* * *

Кез болғалы өнерлі ойға киелі,
Қарау істен қашып жүрмін күйелі.
Дос адамға айтсам артық сөз кейде,
Көңілім жасып, жаным отқа күйеді.

Тілдескелі арлы адаммен сүйкімді,
Көкірегіме сәулелі бір сыр тұнды.
Жұғымы жоқ, жанға кейде кездесем,
Арқам мұздап, беріп тұрам сыртымды.

МҰРАТҚА ЖАЗЫЛҒАН ХАТТАР

1 — жыр

Бір өзіңсің, сүйсіншім, мақтаным,
Алдан күліп, ататұғын ақ таңым.
Саған ғана арналады қуанып,
Кейде шаршан. жұмыс істеп жатқаным.

Солдат болып жүрсең ұлым сен бүгін,
Қайыспастай көтере біл, ел жүгін.
Биік ұста намысыңның туы етіп,
Қайсар мінез атаң қазақ ерлігін.

Назарың сал хатта айтылған ізгі үнге,
Сенен өзге сенім арттық біз кімге?
Саған деген сағыныш жыр төгілді,
Бергенде ерік қиыл атты тізгінге!

* * *

Болған соң өмірімнің оты балам,
Сағынбай сені қалай отыра алам?!
Ең қымбат ет жақының алыс жүрсе,
Соны ойлап кетеді екен толқып адам.

Мен келем осындай хал кешіп бастан,
Сен бе деп жалт қараймын есікті ашқан.
Кей кезде деп жүреді анаң сені —
“Әлгі ұлың мынау тәтті кешікті астан!”

Қажыма жүрсең де ақпан, мұз өтінде,
Тұрсын сен туған Отан күзетінде.
Мінеки, жүрек сырын хаттар жалғап,
Қарлы қыс, көктем мен жаз, күз өтуде.

2 — жыр

Өзіңсің ғой, өмірімнің таң нұры,
Шын жүректен сезін ұлым, ал, мұны.
Сенің сөзің секілді бір серпілтер,
Көксеп жеткен көктемімнің жаңбыры.

Жаным балам, жапырақ жай, күл, көкте!
Ілеспе құр, даңғазаға, дүрмекке.
Арманыңнан адастырмас сені ешкім,
Нұрын төгіп тұрған кезде күн көкте.

Ой жіберші, өмір жолы мың тарам,
Алдыңда көп сынақ барын біл, балам!
Сенерім де, тілегім де өзіңсің,
Сенен басқа боламын мен кімге алаң?!

Емес ертең сен жүретін жол бірдей,
Қиын балам, биікке өрлеу жөн білмей.
Жұмбағы мен сынағы көп өмірді,
Жұмсақ деме, мына менің көңілімдей!

Керек кейде жүрек сырын айқындау,
Сен боссың деп келмейді әсте айтқым дау.
Тағдыр шіркін, анаң емес ақ пейіл,
Болар жерде, болған жақсы қатқылдау!

3 — жыр

Жан ұлым, түсіне біл, сөздің құнын,
Ұшырдым саған қарай көздің нұрын.
Дей алман, алысқа ұзап сен кетпей-ақ,
Не екенін сағыныштың сездім бұрын.

Сағыныш арта түсті айтпа саған,
(Жалған сөз біреу сірә жақпас оған).
Күтіп жүр келуіңді бізбен бірге,
Өзіңнің туып-өскен ақ босаған!

17 қазан, 1989 жыл.

* * *

Түбінен көкіректің бір-ақ құлап,
Төгілді ақ қағазға жыр атқылап.
Кестесін әлі де анық келтірмедім,
Күн бойы көңілге арман құрақ құрап.

Бұрқ етіп бойымда бар тулап жігер,
Дегендей қолыңмен тас турап, жыр өр.
Туған ел ортанда өскен ұланыңмын,
Сыр айтам, мені бір сәт тындап жібер!

* * *

Есейдім мен уақыт өтіп сырғанап,
Тарлап тарттым, мазасыз ой жұлмалап.
Қон адамға аға екенмін, аңғардым.
Жігіт болған жан ұлыма бір қарап.

Болмаса көп кеудеме арман тұңғаны,
Аздау әлі біткен ісім тұлғалы.
Елу асу өткеріппін алда енді,
Белгісіз ғой, қандай сындар тұрғаны?!

* * *

Дегендей бір, бармағынды ал тісте,
Талай таныс алдап кетті тал түсте.
Қарағайға қарсы біткен бұтақтай,
Соның бөрі шеңгелденіп қалды іште.

Кездерім көп қиянатты жолда ұққан,
Сүрінгенде сүйеген аз қолтықтан.
Жылмыңдаған кейбіреудің сөзінен,
Секем алып тұратыным сондықтан.

ДОМБЫРА

Болсам да тәтті үнінді сан тыңдаған,
Жоқ әлі күштарлығым салқындаған.
Домбыра, күй арқылы ұқтырдың сен.
Халқымның қасиетті салтын маған.

Білемін сан ғасырлар бағанды асқан,
Арнасам аздық етер саған дастан.
Көңілдің шерін бір сәт таркататын,
Артықсын, тұйық мінез, сараң достан.

Күйі тоғиң, көкірегінен шуақ тамған.
Өзіңің бабам көзі жырақ қалған.